

Риженков М., Кравчук К., Кравчук В., Коссе І., Галько С., Науменко Д., Мовчан В., Бурковський І., Кузнєцова Г. – К. : Альфа-ПІК, 2014. – 140 с.

3. Економічна складова Угоди про асоціацію між Україною та ЄС: наслідки для бізнесу, населення та державного управління. Інститут економічних досліджень та політичних консультацій. Міжнародний фонд «Відродження». К.: - 2014. – 141 с.

Артур Гречка

Тернопільський національний економічний університет
Науковий керівник: канд. екон. наук, Харкавий М.В.

ІНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВА КОМПОНЕНТА МИТНОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Комплексні економічні перетворення, що відбуваються сьогодні в Україні, мають на меті не лише виробити моделі та механізми побудови і послідовної реалізації сучасних економічних відносин, але й поступову інтеграцію українських підприємств у міжнародні економічні зв'язки, з одного боку, і залучення іноземних підприємців до діяльності в Україні, з іншого.

Вчені, що досліджували це питання. Правовим питанням регулювання ЗЕД в Україні присвячено досить багато досліджень. Так, основні інструменти державного регулювання ЗЕД детально проаналізовані О. Вишняковим [2], правові основи здійснення господарських операцій з іноземними контрагентами та підстави відповідальності перед державою за порушення законодавства визначені С. Коломацькою, А. Мазаракі, І. Михасюком [3-5]. Інтерес представляють практичні посібники з організації та здійснення ЗЕД, в яких систематизовані предметні аспекти її регулювання і особливості притягнення суб'єктів підприємництва до відповідальності при порушенні ними певних норм законодавства. Натомість питання структури системи державного регулювання ЗЕД не знайшло гідного відображення в науковій літературі, окремі згадування про неї можна знайти у працях Ю. Макогона, В. Авер'янова та деяких інших авторів [1].

Принципи зовнішньоекономічної діяльності і її державного регулювання закріплені у базовому законі "Про зовнішньоекономічну діяльність" від 16 квітня 1991 р. Безпосереднє здійснення підприємствами зовнішньоекономічної діяльності регулюється державою в особі її органів, недержавних органів управління економікою (товарних, фондових, валютних бірж, торгових палат, асоціацій, спілок та інших організацій координаційного типу), самих суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності на підставі відповідних координаційних угод, що укладаються між ними.

Регулювання зовнішньоекономічної діяльності здійснюється для забезпечення збалансованості економіки та рівноваги внутрішнього ринку України, стимулювання прогресивних структурних змін в економіці та створення найсприятливіших умов для залучення економіки нашої держави до

системи світового поділу праці та наближення її до ринкових структур розвинених країн світу. Для розвитку відзначених вище законів у наступні роки державні органи законодавчої і виконавчої влади України прийняли значну кількість нормативно-правових актів, спрямованих на врегулювання всіх напрямків зовнішньоекономічної діяльності, у тому числі торгівлі, науково-технічного співробітництва, сфери послуг, розрахункових, кредитних й інших банківських операцій. Слід вказати, що в Україні, в основному, закладено основні нормативно-правові засади здійснення зовнішньоекономічної діяльності і створено систему її регулювання. Так, у Законі України "Про зовнішньоекономічну діяльність", Цивільному та Господарському кодексах України визначено склад суб'єктів ЗЕД та умови їх зовнішньоекономічної правоздатності. Низкою законодавчих та підзаконних актів спеціального змісту врегульовано порядок здійснення окремих видів ЗЕД, особливості відповідальності за порушення даного порядку і процесуальні аспекти її реалізації. Разом з тим необхідно звернути увагу на наявність певних протиріч у законодавчому забезпеченні здійснення ЗЕД та її регулювання. Політика створення нормативно-правового поля ЗЕД має враховувати намагання нашої країни інтегруватися у світовий соціально-економічний простір і необхідність підвищення стабільності та сприятливості вітчизняного законодавства для розвитку відповідних зв'язків.

До органів державного регулювання ЗЕД відносять законодавчі, виконавчі та судові органи, у встановлених Конституцією України межах і відповідно до законів України Верховна Рада України; Президент та Президентська Адміністрація України; Кабінет Міністрів України; Національний Банк України; Міністерство економічного розвитку і торгівлі України; Державна фіскальна служба України; Антимонопольний комітет України; місцеві органи влади. Разом із тим, на нашу думку, абстрагуючись від основних управлінських функцій ДФС за Положенням про Державну фіскальну службу України, предмет управлінської діяльності ДФС може бути визначений в більшому обсязі, ніж показано, що є абсолютно припустимим, виходячи зі значної кількості завдань цього центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом.

І, відповідно, об'єктом управлінської діяльності Державної фіскальної служби України є суспільні відносини, що виникають у процесі діяльності ДФС як суб'єкта державного управління. Цілком очевидно, що Державна фіскальна служба України створена не заради самоіснування або виконання абстрактних управлінських функцій - завданням її діяльності є сприяння належній економічній складовій функціонування держави, зокрема, щодо наповнення бюджету та державних цільових фондів загальнодержавними та місцевими податками, загальнодержавними та місцевими зборами, митними та іншими платежами.

Література:

1. Стаднік М. О. Нормативно-правове забезпечення механізму регулювання зовнішньоекономічної діяльності в Україні / М.О. Стаднік //

Вісник Хмельницького національного університету. – 2010. - № 6, Т. 2 – с. 114-120

2. Вишняков А.К. Регулирование внешнеэкономической деятельности в Украине. / А.К. Вишняков -Харьков : ООО "Одиссей", 2005. - 256 с.

3. Державне регулювання економіки / [за ред. І.Р. Михасюка]. - Львів : Українські технології, 1999. - 640 с.

4. Коломацька С.П. Зовнішньоекономічна діяльність в Україні: правове регулювання та гарантії здійснення / С. П. Коломацька - К. : ВД "Професіонал", 2004. - 288 с.

5. Регулювання зовнішньоекономічної діяльності в Україні / [за ред. А.А. Мазаракі]. - К. : КНТЕУ, 2003. - 272 с.

Михайло Гузар

Тернопільський національний економічний університет
Науковий керівник: канд. екон. наук, ст. викладач Сідляр В.В.

ЗАСАДИ РОЗРОБКИ ПОДАТКОВОЇ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Податкова політика, яка є частиною фінансової політики держави, це сукупність заходів підприємства у податковій сфері. Поряд з політикою в сфері ціноутворення, кредитування, грошового кругообігу податкова політика повинна проводитися в рамках єдиної погодженої фінансової політики підприємства, тому що впливає на ефективність фінансово-господарської діяльності.

Залежно від тривалості періоду і характеру завдань, які потрібно вирішити, податкова політика підприємства поділяється на податкову стратегію і податкову тактику. Податкова стратегія представляє собою довгостроковий курс податкової політики, розрахований на довгострокову перспективу і передбачає вирішення великомасштабних завдань, поставлених соціально-економічною стратегією. З іншого боку податкова тактика націлена на вирішення завдань конкретного етапу розвитку підприємства шляхом оптимальної зміни способів організації фінансових відносин, маневруванням фінансовими ресурсами.

Стратегія і тактика податкової політики взаємопов'язані. Стратегія створює можливості для вирішення завдань тактичної групи. Тактика висвітлює вирішальні області, наріжні проблеми соціально-економічного розвитку, своєчасно змінює способи і форми організації податкових відносин, вирішує завдання, поставлені податковою стратегією.

Податкова стратегія і тактика підприємства складається із сукупності економічних, фінансових і правових заходів держави щодо формування податкової системи, забезпечення якої вимагає своєчасної та повної сплати податків ізборів з метою забезпечення фінансових потреб публічної влади,